

[Grønning.]

faldet, kan vi billige, men vi mener, at naar dette sker, bør Grundprisen hæves tilsvarende.

Det er ikke alene, naar vi bedømmer den Pris, dansk Smør opnaar her i Landet i Forhold til Prisen i andre Lande, men der er ogsaa, naar vi overvejer Smørrets Stilling i dansk Produktion, Forhold, som gør, at man nok kunde ønske, at dette Smør fik en bedre Stilling, end det hidtil har haft. Jeg minder om, at i alle de Aar, som er gaaet, siden Krisen satte ind, har Smørret været et af de Produkter, der har været ramt allermest af Krisen. Prisen var i 1929 gennemsnitlig 3 Kr. 07 Øre, vandrede derefter ned til 1 Kr. 20 Øre i det værste Kriseaar og gik senere op, saa at den nu ligger omkring 2 Kr. 75 Øre. Det er den Pris, som blev noteret sidste Uge, og det er en Pris, som, alt taget i Betragtning, ikke kan siges at være for høj. Naar vi videre ser hen til, at Smørret betyder saa meget for Udnyttelsen af Landbrugets sekundære Produktionsmuligheder — jeg tænker paa alle de Græsarealer, som vi ikke vilde være i Stand til at udnytte paa rimelig Maade, hvis vi ikke havde Smørproduktion —, og naar vi betænker, hvilken uheldig Stilling denne Produktion i saa lang Tid har haft, synes jeg, man ved denne Lejlighed burde forenes om at gennemføre en Lov, der gav det, som Ministeren sagde: en rimelig Løn for et veludført Arbejde. Men det sker ikke, højtærede Minister, med en Pris af 2 Kr. 60 Øre.

Ingen Landmand vil kunne forstaa, at Smørprisen skal nedsættes, naar alle andre Varepriser gaar i Vejret. Derfor henstiller jeg, at Ministeren træder i Forhandling med os paa Grundlag af vort Ændringsforslag for at søge Mulighed for at naa et Resultat.

Aage Fogh: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale at stemme for de af Ministeren stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag og at stemme mod alle de andre. For øvrigt skal jeg kun tilføje, at jeg ønsker ikke at deltage i en større Debat om dette Spørgsmaal, fordi det er debatteret saa mange Gange, og fordi det saa tydeligt fremgaar af Billedet af Salen, at der blandt Medlemmerne ikke er særlig stor Interesse for det. Jeg ønsker kun at konstatere, at den Smørlov, vi vedtog i Foraaret, gav et tilfredsstillende Resultat i Løbet af Sommeren. Prisen har været stigende siden da. Jeg udtaler det Haab, at Prisen vil finde et saadant Leje, at den

Lov, vi nu vedtager, ikke faar nogen effektiv Betydning. Det vilde være den lykkeligste Udgang for alle. Men jeg finder det fornuftigt og rigtigt, at vi gennem den her foreslaaede Lovgivning sætter Bundprisen ved de 2 Kr. 60 Øre for det Tilfælde, at Prisen skulde falde.

Jens Thomsen: Det frie Folkeparti har udarbejdet Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, der fuldt ud er paa Linie med de Krav, som er fremsat af De danske Mejeriers Fællesorganisation, og som er tiltraadt af Landbrugernes Sammenslutning og Erhvervsudvalg. Man kan derfor sige, at hele Landbruget staar med et enstemmigt Krav. En af Regeringspartiernes Ordførere udtalte ganske vist under første Behandlings Debat, at Husmændene havde taget Afstand fra dem. Det er dog kun de Husmandsførere, der ikke blot repræsenterer nogle jorddyrkende Husmænd, men ogsaa repræsenterer de saakaldte Juletræs-husmænd. De mange Husmænd, der staar i Landbrugernes Sammenslutning, staar bag Mejeribrugets Krav om at faa en Løn for Arbejdet, saa at vi kan producere Mejeriprodukter. Jeg forstaaer ikke de Husmandsførere, der gaar imod Mejeribrugets Krav om en Smørlovgivning, for der er ingen, der har større Interesse i en rimelig Smørpris end Husmændene, men for mig ser det ud til, at disse Husmandsførere ikke vil kræve en Arbejdsløn til deres Folk, undtagen det kan blive paa Bekostning af deres egne Standsfæller.

Inden for Mejeribruget har der været et udmærket Samarbejde mellem smaa og store Jordbrugere. Der prækes aldrig Misundelse over for dem, der har størst Fordel af Samarbejdet, og man er gaaet helt væk fra Aktieselskabsprincippet om Indflydelse i Forhold til Antallet af Køer, hvilket egentlig er det bedste Bevis for Fællesskabsfølelsen. Derfor ser det paafaldende ud, at Husmandsrepræsentanterne i Landbrugsraadet gaar imod Mejeribrugets Krav om en rimelig Betaling for Arbejdet ved Smørproduktionen. Denne er nemlig Grundpillen i Landbrugsøkonomien, særlig i Husmandsbrugene, og det ser underligt ud, at Landbrugsraadet som Landbrugets mest indflydelsesrige Organisation ikke vil gaa ind for en Smørordning, som hele Landbruget staar med enstemmigt Krav om.

Man har sagt, at ingen kan modstaa enstemmige Krav fra et enigt Landbrug. Her mangler kun Tilslutning fra Landbrugsraadet for at gøre Enigheden fuldstændig. Men trods det tunge Ansvaret kan Landbrugs-